

Femte Capitel.

Om Rømning og andre Handlinger, der gaar ud paa Unddragelse fra Krigstjenesten.

§ 95.

Hvo, som i den Hensigt ganske at unddrage sig fra den ham paaliggende Militærtjeneste eller fra Tjeneste under et vist Tog til Lands eller Vands, undviger, forstikker sig eller iøvrigt udebliver fra Møde, gjør sig skyldig i Rømning. Dog skal den, der unddrager sig fra Tjeneste paa et vist Tog, men ikke fra anden Tjeneste i den Tid, Toget varer, ikke behandles som Rømningsmand.

§ 96.

Denne Forbrydelse begaaes blandt Andet ogsaa:

1. Naar udfrevne Værnepligtige, der midlertidigen ere blevne forløvede fra Krigstjenesten, i den anførte Hensigt efterlade igjen igjen at indfinde sig i samme til den ved Forløvelsen eller ved Indkaldelsen bestemte Tid,
2. naar Nogen, som er bleven befriet af Krigsfangenskab, uden at dog hans Tjenesteplicht er ophørt, eller som ved Tilfælde er kommen bort fra den Afdeling, hvortil han hører, undlader, og det i den Hensigt, som er nævnt i § 95, at melde sig igjen til Tjeneste ved Krigsmagten, eller
3. naar Nogen undviger fra Arrest, hvori han holdes til Straf eller Varetægt, om Hensigten endog nærmest maatte være at unddrage sig Straf, med mindre han dog allerede er dømt til en Straf, som medfører hans Afgang fra Krigsmagten.

§ 97.

Hensigt at unddrage sig Militærtjenesten formodes hos Underofficerer og menige Krigsmænd:

1. naar de uden Tilladelse bortferne sig fra det til Ophold bestemte Sted og ikke igjen indfinde sig i Fredstid inden 3 Dage og i Krigstid inden 24 Timer, og
2. naar de midlertidigen have været forløvede

fra Tjenesten og udeblive over otte Dage efter den til Møde bestemte Tid, uden at Underretning gives om Forsald.

Med Hensyn til alle Personer, der henhøre til nogen Deel af Krigsmagten, som er i Tjendens Nærhed, formodes Hensigt at rømme, naar de befindes udenfor de yderste Poster mod Fjenden eller den af den Høistbefalende bestemte Grændselinie, eller udenfor de yderste Værker af en beleiret Fæstning, uden at kunne oplyse nogen retsfærdiggjørende Grund dertil.

Saadan Formodning, som ovenfor er omtalt, gjælder som fuldstændigt Beviis, saalænge den ikke er afbevist.

§ 98.

I Fredstid skal Straffen for Rømning være første Gang Fængsel, og ikke under simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, anden Gang enten Fængsel i Forbindelse med legemlig Straf eller Strafarbejde i 3 Aar, og naar Forbrydelsen atter gjentages, Strafarbejde fra 3 til 6 Aar.

§ 99.

Hvo, som i Krigstid gjør sig skyldig i Rømning, skal i Almindelighed straffes med Fængsel og legemlig Straf eller med Strafarbejde ikke over 6 Aar. Anden Gang skal Straffen være Strafarbejde i indtil 6 Aar.

Kommer nogen fra Troppaafdeling i Tjendens umiddelbare Nærhed, fra beleiret Fæstning eller fra Fartoi, som i Krigstid er paa Tog, ansees han med Strafarbejde ikke under 6 Aar eller efter Omstændighederne med Livets Tab.

§ 100.

Gjør Nogen sig skyldig i Rømning i Fredstid, efter at være dømt for samme Forbrydelse i Krigstid, eller omvendt, før den foregaaende Rømning altid ansees som en særdeles skjæpende Omstændighed ved Bestemmelsen af den Straf, den Paagældende har forskyldt efter § 98 eller § 99, efter som den seneste Rømning er foregaaet i Fredstid eller i Krigstid, og Straffen maa aldrig være mindre, end den efter § 98 vil blive, naar Rømning i Krigstid betragtes som Rømning i Fredstid.